

Reformáció

Nehemiás 13. {PK 669}

Júda népe ünnepélyesen és nyilvánosan megfogadta, hogy engedelmeskedik Isten törvényének. De amikor Ezsdrás és Nehemiás befolyása nem volt közvetlenül érezhető, sokan elfordultak az Úrtól. Nehemiás egy időre visszatért Perzsiába. Míg távol volt Jeruzsálemtől, bűnök lopódtak be, és félt volt, hogy megrontják a nemzetet. A bálványimádók nemcsak a városban vetették meg lábukat, de jelenlétükkel még a templom körzetét is megfertőzték. Házasság útján barátság jött létre Eliasib, a főpap családja és Izráel elkeseredett ellensége, az ammonita Tóbiás között. E szentségtelen kapcsolat következményeként Eliasib megengedte Tóbiásnak, hogy elfoglalja a templomhoz tartozó egyik helyiséget, amelyet addig a nép tizedének és adományainak tárolására használtak. {PK 669.1}

Isten Mózes által kijelentette, hogy az ammonitákat és moábitákat örökre ki kell zárni népe gyülekezetéből Izráellel szembeni kegyetlenségük és ámulásuk miatt. Lásd: 5Móz 23:3-6! E parancsot semmibevéve a főpap eltávolította az Úr házában kamrájában tárolt adományokat, hogy helyet adjon a kitiltott nemzetségnek a képviselőjének. Így kedvezett Isten és igazsága ellenségének. Ennél jobban nem sérthette volna meg Istent. {PK 669.2}

Amikor Nehemiás Perzsiából visszatérve megtudta, hogy milyen arcátlanul megszenségtelenítették a templomot, azonnal intézkedett a betolakodó eltávolításáról. „Ezt én igen rossznak tartottam – mondja –, ezért kidobtam a kamrából minden holmit, ami a Tóbijá házából való volt. Azután megparancsoltam, hogy tisztítsák meg a kamrát, és visszahordattam oda az Isten házához tartozó edényeket, adományokat és tömjént.” {PK 670.1}

Nemcsak megszenségtelenítették a templomot, hanem az adományokat is hűtlenül kezelték. Ez rossz hatással volt a nép adakozó kedvére. Elvesztve buzgalmukat és lelkesedésüket, kelleetlenül fizették a tizedet. Az Úr házában kincstára elszegényedett. Számos énekes és egyéb templomi szolgálattelévő otthagya Isten munkáját, mert nem kaptak elegendő fizetést, és máshol vállaltak munkát. {PK 670.2}

Nehemiás munkához látott, hogy helyrehozza a visszaéléseket. Összegyűjtötte azokat, akik otthagyták az Úr házában szolgálatát, és „helyükre állítottam őket”. Ez bizalmat ébresztett a népben, és az egész Júda elhozta „a gabonának, a mustnak és az olajnak a tizedét.” Nehemiás „a raktárak felügyelőjévé” olyanokat rendelt, akiket „megbízhatóknak” tartottak. „Nekik kellett kiosztaniuk szolgálataik járandóságát.” {PK 670.3}

A bálványimádókkal való kapcsolat másik következménye az volt, hogy nem figyeltek a szombatra, arra a jelre, amely megkülönböztette a zsidókat – mint az igaz Isten imádjait – minden más nemzetétől. Nehemiás látta, hogy a környékről pogány kereskedők jönnek Jeruzsálembe, és sok zsidót rávesznek a szombatnapra kereskedésre. Egyeseket nem lehetett az elvek feláldozására rábírní, de voltak, akik vétkeztek, és a pogányokkal együtt igyekeztek a lelkiismeretesebbek aggályait eloszlatni. Sokan merészték nyíltan megrontani a szombatot. „Ebben az időben azt láttam Júdában – írja Nehemiás –, hogy a nyugalom napján szőlőt taposnak, gabonát hordanak, a szamarakra terhet raknak, és bort, szőlőt, fűgét és mindenféle terhet hordanak Jeruzsálembe a nyugalom napján. ...Tírusziak is voltak ott, akik halat és mindenféle árut hoztak, és a nyugalom napján árusítottak a júdaiaknak Jeruzsálemben.” {PK 671.1}

Ezt az állapotot megelőzhatték volna, ha a vezetők gyakorolják hatalmukat. De saját érdekeiket helyezték előtérbe, és ezért kedveztek a gonosznak. Nehemiás bátran megdorgálta őket kötelességük elhanyagolása miatt. „Miért követtek el ilyen gonoszságot, hogy megszenségtelenítitek a nyugalom napját?! – kérdezte szigorúan. Hiszen ugyanezt követték el őseitek, ezért hozta ránk és városunkra Istenünk ezt a sok bajt! Ti pedig még növelitek Isten haragját Izráel ellen azzal, hogy megszenségtelenítitek a nyugalom napját!” Ezután „mikor a nyugalom napja előestéjén árnyék borult Jeruzsálem kapuira, megparancsoltam, hogy zárják be az ajtószárnyakat”, és ne nyissák ki a szombat végéig. Saját szolgálát állította a kapukhoz, hogy figyeljék, végrehajtják-e utasításait, mert jobban bízott bennük, mint azokban, akiket Jeruzsálem előljárói jelöltek volna ki. {PK 671.2}

„Ezért a kereskedők és a különféle áruk árusai egyszer-kétszer Jeruzsálemen kívül háltak.” Remélték, hogy a város polgáraival vagy a vidék népével alkalmuk lesz üzletkötésre. Nehémiás figyelmeztette őket, hogy büntetés lesz a vége, ha ezt folytatják. „Miért háltak a várfal előtt? – kérdezte. Ha még egyszer ilyet tesztek, megbüntetlek benneteket. Attól fogva nem jöttök a nyugalom napján.” A lévítákat is megbízta a kapuk őrzésével. Tudta, hogy nagyobb tiszteletet keltenek, mint a köznép; és az Isten házával való szoros kapcsolatuk folytán elvárható tőlük, hogy buzgóbban készítik a népet Isten törvénye iránti engedelmességre. {PK 672.1}

Nehémiás ezután arra a veszélyre irányította figyelmét, amely ismét fenyegette Izráelt a bálványimádókkal való házasságuk és barátságuk miatt. „Ugyanabban az időben – írja – láttam olyan júdaiakat, akik asdódi, ammóni és móábi nőket vettek feleségül, és gyermekeik fele asdódi nyelven beszélt. Júdai nyelven már nem is tudtak, hanem valamelyik másik nép nyelvén beszéltek.” {PK 673.1}

Ezek a törvényellenes kapcsolatok nagy zűrzavart keltettek Izráelben; néhány magas állású vezető – akiktől a nép jogosan várt tanácsot és hű példamutatást – kialakított ilyen kapcsolatot. Előre látva, mily katasztrófa fogja a népet sújtani, ha ezt a gonoszságot szabadon folytathatja, Nehémiás komolyan beszélt a törvénysértőkkel. Salamon esetét említve emlékeztette őket, hogy egyetlen népnek sem volt hozzá hasonló királya, akinek Istene olyan bölcsességet adott; a bálványimádó asszonyok mégis elfordították szívét Istentől, és példája rossz útra vitte Izráelt. „Azt kell rólatok hallanunk, hogy ilyen nagy gonoszságot követtetek el?!” „Majd megesketttem őket az Istenre, hogy nem adják leányaikat azoknak a fiaihoz, és nem veszik el azoknak a leányait sem fiaiknak, sem maguknak.” {PK 673.2}

Amikor eléjük tárta Isten parancsait és kilátásba helyezett büntetését, valamint büntető ítéleteit, amelyekkel éppen e bűn miatt látogatta meg Izráelt a múltban, lelkiismeretük felébredt, és reformációs munka indult, ami Isten tetszésével találkozott. Elfordította haragját, és áldást hozott rájuk. {PK 673.3}

A szent tisztségek viselői közül egyesek védelmükbe vették pogány feleségüket. Azt mondták, nem tudnak elszakadni tőlük. Nehémiás azonban nem tett különbséget. Nem volt tekintettel sem rangra, sem állásra. Azokat a papokat és vezetőket, akik nem voltak hajlandók megszakítani kapcsolataikat a pogányokkal, azonnal elbocsátotta az Úr szolgálatából. A főpap unokáját, aki a hírhedt Szanballat lányát vette feleségül, nemcsak eltávolította szolgálatából, hanem azonnal száműzte Izráelből. „Emlékezz rá, Istenem – könyörgött Nehémiás –, hogy mennyire beszennyezték a papi tisztséget és a lévita papsággal kötött szövetséget!” {PK 674.1}

Egyedül az ítélet fogja megmutatni, mily sok gyötrelembe került Isten hűséges szolgájának ez a nélkülözhetetlen szigor. Állandóan küzdenie kellett az ellenszegülőkkel, és csak bőjtöléssel, megalázkodással és imádkozással tudott előre haladni. {PK 674.2}

Sokan azok közül, akik bálványimádókkal kötöttek házasságot, vállalták velük a számkivetést, és a közösségből kiűzöttekkel együtt átpártoltak a samaritánusokhoz. Ezt az utat választották Isten munkájának egyes magas állású tagjai is, és egy idő után teljesen összekötötték velük sorsukat. A samaritánusok erősíteni akarták ezt a kapcsolatot, ezért azt ígérték, hogy jobban alkalmazkodnak a zsidó valláshoz és szokásokhoz; a hitehagyók pedig, hogy túlszárnyalják korábbi testvéreiket – templomot építettek Garizim hegyén, így foglaltak állást Isten jeruzsálemi házával szemben. Vallásuk ezentúl a júdaizmus és pogányság keveréke volt. Állításuk, hogy ők Isten népe, a két nép között nemzedékről nemzedékre a vallási szakadás, a versengés és az ellenségeskedés forrása volt. {PK 674.3}

A ma végrehajtandó reformációs munkában szükség van Ezsdrásokra és Nehémiásokra, akik nem szépítgetik és nem mentegetik a bűnt, hanem bátran megvédik Isten méltóságát. Azok, akikre ennek a munkának a terhe nehezedik, nem hallgathatnak a gonoszság láttán, és nem takarhatják be a bűnt a hamis könyörület köpenyével. Tudjuk, hogy Isten nem személyválogató, és, hogy a kevés emberrel szemben gyakorolt szigor irgalmasságnak bizonyul a tömegek iránt. Azt sem felejthetik el, hogy a bűn megfeddőjében Krisztus Lelkének mindig meg kell mutatkoznia. {PK 675.1}

Ezsdrás és Nehémiás – miközben dolgoztak – megalázták magukat Isten előtt; megvallották a maguk és népük bűneit; bocsánatért könyörögtek, mintha ők vétkeztek volna. Türelmesen fáradoztak, imádkoztak és

szenvedtek. Nem a pogányok nyílt ellenségeskedése nehezítette munkájukat, hanem az állítólagos barátok rejtett ellenszegülése, akik befolyásukat a gonoszság szolgálatába állítva, tiszszeresen súlyosbították Isten szolgálóinak terhét. Ezek az árulók olyan anyagot szolgáltatottak az Úr ellenségeinek, amelyet felhasználhattak a népe elleni harcban. Gonosz indulataik és lázadó szándékaik állandó harcban álltak Isten világos kívánalmaival. {PK 675.2}

Nehémiás erőfeszítéseit kísérő eredmények mutatják, hogy mit lehet elérni imával, hittel és bölcs, határozott cselekvéssel. Nehémiás nem volt pap. Próféta sem volt. Nem tartott igényt rangos címre. Nehémiás reformátor volt, akit Isten e fontos időre támasztott. Nehémiás azt akarta, hogy a nép megbéküljön Istennel. Nemes céltól lelkesítve, minden energiáját ennek megvalósítására összpontosította. Igyekezetét mély és töretlen becsületesség jellemezte. Amikor a bűnnel és az igazság ellenzésével találkozott, olyan határozottan foglalt állást, hogy a nép új hévvel és lelkesedéssel látott munkához. Látva hűségét, Istene és hazája iránti mélységes szeretetét, készek voltak elfogadni vezetését. {PK 675.3}

Az isteni megbízásban a kötelesség hitvallásunk fontos része. Isten eszközeiként fel kell használnunk azokat a körülményeket, amelyekkel végrehajthatjuk akarátát. A gyors és határozott cselekvés a megfelelő időben fényes győzelmet arat; a késlekedés és hanyagság következménye kudarc és Isten meggyalázása. Ha az igazság ügyének vezetői közömbösek és céltalanok, akkor az egyház nemtörődöm, tétlen és szórakozni vágyó lesz; ha azonban az a szent cél tölti be lelküket, hogy Istennek és csakis Neki szolgáljanak, akkor a nép egységes, bizakodó és lelkes lesz. {PK 676.1}

Isten Igéje bővülködik meglepő és éles ellentétekben. Egymás mellett található a bűn és a szentség, ezeket látva, az előbbtől őrizkedjünk, az utóbbit pedig tegyük magunkévá. Azok az oldalak, amelyek leírják Szanballat és Tóbiás gyűlölködését, álnokságát és árulását, leírják Ezsdrás és Nehémiás emelkedettségét, odaszentelődését és önfeláldozását. Mi döntjük el, hogy melyik példát választjuk. Isten parancsai áthágásának félelmes következményeit a Szentírás szembeállítja az engedelmességből származó áldásokkal. Mi magunk döntjük el, hogy a büntetést vagy az örömet választjuk. {PK 676.2}

Az a helyreállítási munka és reformáció, amelyet a hazatért foglyok Zorobábel, Ezsdrás és Nehémiás vezetésével végeztek, a lelki helyreállításhoz olyan példáját tárja elénk, amit a föld történelmének záró napjaiban kell véghezvinni. Izrael maradéka gyenge, esendő nép volt, kitéve ellenségei rontásának. Isten azonban velük akarta megőriztetni a földön a maga és törvénye ismeretét. Ők voltak az igazi istentisztelet és szent kinyilatkoztatások őrei. Különböző tapasztalatokban volt részük Jeruzsálem falai és a templom építése közben. Heves támadásokat kellett kivédeniük. Súlyos terhet hordtak a munka vezetői, de megingathatatlan bizalommal és alázatos lélekkel mentek előre. Szilárdan bíztak Istennel és hitték, hogy diadalra viszi igazságának ügyét. Ezékiás királyhoz hasonlóan Nehémiás is „ragaszkodott az Úrhoz, nem tért el tőle, hanem megtartotta parancsolatait... ezért vele volt az Úr” (2Kir 18:6-7). {PK 677.1}

Azt a lelki helyreállítást, amelyet a Nehémiás korában véghezvitt munka előre vetített, Ézsaiás így körvonalazza: „Felépítik az ősi romokat, helyreállítják a régi omladékokat, újjáépítik a lerombolt városokat.” „Fölépítik fiaid az ősi romokat, falat emelsz a régiek által lerakott alapokra; a rések befalazójának neveznek, aki romokat tesz újra lakhatóvá” (Ézsa 61:4; 58:12). {PK 677.2}

A próféta itt olyan népet jellemez, amely az igazságtól és jogosságtól való általános elhajlás idején igyekszik helyreállítani azokat az elveket, amelyek Isten országának alapját képezik. Ez a nép javítja ki az Isten törvényén ütött rést azon a falon, amelyet Isten védelméül emelt választott népe köré. E törvény jogos, igazságos és tiszta elveinek követése állandó védelmet jelent számukra. {PK 677.3}

A próféta félreérthetetlen szavakkal határozza meg a falat építő maradék különleges munkáját. „Ha megtartóztatod szombatod lábadat, és nem űzöd kedvtelésedet szent napomon, és a szombatot gyönyörűségnek hívod, az Úr szent és dicsőséges napjának, és megszenteled azt, dolgaidat nem tevén, foglalkozást sem találván, hamis beszédet sem szólván: Akkor gyönyörűséged lesz az Úrban, és én hordozlak a föld magaslatain, és azt mívelem, hogy Jákóbnak, atyádnak örökségével élj, mert az Úr szája szólott” (Ézsa 58:13-14 – Károli ford.). {PK 678.1}

A vég idején minden isteni intézményt helyre kell állítani. Azt a rést, amelyet a szombat megváltoztatásakor ütöttek a törvényen, ki kell javítani. Isten maradék népének – amelynek tagjai reformátorokként állnak a világ előtt – meg kell mutatnia, hogy Isten törvénye minden maradandó reform alapja, és hogy a negyedik parancsolat szombatja a teremtés emlékműveként, Isten hatalma állandó emlékeztetőjeként érvényben marad. Világosan és érthetően meg kell magyarázniuk, hogy a Tízparancsolat minden előírásának engedelmeskedni kell. Krisztus szeretetének készítésére együtt működnek vele a puszta helyek felépítésében. A romlás kijavítóinak és ösvények helyreállítóinak kell lenniük, „hogy ott lakhassanak.” Lásd: Ézsa 58:12! {PK 678.2}